

ชีวิตครูของผม ตอน เรื่องคาใจ

นำเสนอเมื่อ : 15 ก.ค. 2552

หลายคนคงมีเรื่องที่คาใจมานานแสนนาน บางเรื่องก็ได้รับคำตอบ บางเรื่องก็ยังคงเป็นปริศนา
แม้อกาลเวลาจะผ่านมานานก็ยังคงเป็นเรื่องที่คาใจ ถ้าเป็นคุณ คุณจะทำอย่างไร

เรื่องนี้มันผ่านมาเกือบ 30 ปี แล้ว แต่ก็ยังเป็นเรื่องที่คาใจสมัยผมเรียนอยู่ประถมศึกษาปีที่ 4
เป็นวิชาภาษาอังกฤษ ครูถามนักเรียนเรียนดีคนหนึ่งปรากฏว่าเคาตอบไม่ได้ ครูหนึ่งและครูบอกเคาว่า
ครูเข้าใจถึงความตั้งใจ แต่พอมาถึงผมในคำถามเดียวกัน ผมก็ตอบไม่ได้ เพราะเป็นสำนวนที่ยาก
ปรากฏว่าผมโดนครูตีอย่างแรง ท้าว่าผมไม่ใส่ใจการเรียน มันทำให้ผมคาใจมาจนปัจจุบันว่า ความผิดเดียวกัน
ทำไมไม่ลงโทษเหมือนกัน หรืออย่างน้อย ๆ ครูน่าจะอธิบายเหตุผลถึงการลงโทษและไม่ลงโทษ ให้ นร.รับรู้อีกด้วยดี
เพราะถึงทุกวันนี้ผมเป็นครูสอนหนังสือ เวลาผมจะลงโทษ นร. ทุกกรณีผมจะชี้แจงความผิดของนักเรียน
และเหตุผลที่จะต้องถูกลงโทษก่อน และหากจะละเว้นการปฏิบัติใด ๆ ก็จะต้องอธิบายเหตุผลให้ นร. ฟังเช่นกัน
เพราะไม่อยากให้ นร. เกิดข้อสงสัยในการปฏิบัติอย่างที่ผมเคยเจอ อีกเรื่องหนึ่งก็คือ
เวลาเรียนวิชาสังคมจะมีครูคนหนึ่งเขามาสอน และจะถามคำถามให้พวกผมตอบ
ไม่ว่าจะตอบผิดหรือถูกก็จะถูกครูคนนี้ตีเสมอ จนเกร็งมากในเวลาเรียนวิชานี้
ทำให้สิ่งที่ควรจะได้รับรู้ก็กลายเป็นสมองไม่รับทราบ ทายที่สุดครูคนนี้ก็ออกไป จนผมเรียน ม.1
นอกจากจะพบครุคณิตศาสตร์ ที่ผมเคยเล่าทำให้ผมเกลียดคณิตศาสตร์ แล้ว ยังมีวิชาวิทยาศาสตร์ ที่ครูจ้องจะตี
นร. เมื่อ นร. ตอบคำถามไม่ได้ แต่ก็ยังดีที่ผมไม่เกลียดวิชานี้เลยทีเดียว พอมาเปลี่ยน รร. ใหม่
ทำให้ผมรู้สึกรักวิชาวิทยาศาสตร์มากขึ้น ผมจึงคาใจว่าวิธีการกดดันด้วยการลงโทษ นร. นั้น
สร้างแรงกระตุ้นแนวไหนให้กับ นร. ผมไม่ปฏิเสธในเรื่องการลงโทษ
แต่ผมอยากให้ครูมีเหตุผลในการปฏิบัติให้มากกว่านี้ อันนี้เขียนมาเพื่อระบาย
แต่ก็เป็นความรู้สึกของเด็กคนหนึ่งที่เคยมาเป็นครู และพยายามแก้ไขในส่วนที่คาใจให้หายไป